

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Pregària a Déu i solidaritat amb els pobres

Avui celebrem la IV Jornada Mundial dels Pobres, una iniciativa del papa Francesc en la que recorda que la pregària adreçada a Déu i la solidaritat amb els pobres i els qui sofreixen esdevenen inseparables. Enguany, la celebració s'escau enmig de la pandèmia que va arribar de sobte, ens trobà del tot desprevinuts i ens ha deixat en la desorientació i la impotència. No estàvem acostumats a suportar tantes restriccions a les nostres llibertats individuals i col·lectives. Hem sofert a les nostres famílies i en els àmbits més propers la pèrdua de vides humanes i d'innombrables llocs de treball, la limitació del tracte habitual i, en molts moments, hem arribat fins i tot a sentir por.

La pandèmia ens ha portat a experimentar la fragilitat de la condició humana, la vulnerabilitat més evident, quelcom que no estàvem acostumats a patir. Si hem d'aprendre alguna lliçó de tot això, ha de ser adonar-nos que depenem els uns dels altres, que ens necessitem els uns als altres i hem de superar les tendències a l'autosuficiència i a l'individualisme; i encara més, que som cridats a formar una gran família, la família humana, la família dels fills de Déu. I en una família no és lògic que uns germans nedin en l'abundància mentre d'altres passen necessitat.

I és que tots som pobres d'una manera o altra, tots patim algunes carències i traïem dificultats i sofriments al llarg de la vida. Precisament, l'experiència personal del sofriment pot ser l'element que facilita l'empatia, que ajudi a posar-nos en el

lloc de l'altre, del pobre, del qui sofreix; la vivència del dolor pot ser el camí per desvetllar de nosaltres mateixos i fixar la mirada en els altres per viure la benaurança de la compassió, dels qui ploren,

respon amb una evasiva: «No ho sé. Que potser soc el guardià del meu germà?» (Gn 4,9). Entre nosaltres no ha de ser així, perquè la realitat és que som guardians tots, els uns dels altres; i no només d'una forma genèrica, sinó que som interdependents, com els grans de blat cridats a formar un mateix pa, com germans que formen una família.

IV JORNADA MUNDIAL DELS POBRES "Allarga la mà al pobre"

DIUMENGE 15 DE NOVEMBRE

que al seu torn també trobaran el consol (cf. Mt 5,4). Feliços els qui són capaços de sortir a l'encontre dels altres, de commoure's pel seu dolor i d'unir-se amb ells.

En el nostre món, tan contagiats per l'individualisme, ens cal viure la responsabilitat dels uns sobre els altres. La pregunta de Déu a Caïn: «On és Abel, el teu germà?», és la mateixa pregunta que ha de ressonar a la nostra consciència. Caïn

La pregària a Déu i la solidaritat amb els pobres i els qui sofreixen són inseparables. Així ens ho han ensenyat al llarg de la història des de sant Joan Crisòstom a santa Teresa de Calcuta, passant per sant Joan Maria Vianney, el sant rector d'Ars, que era un home de molta pregària, d'una pregària eminentment eucarística, i per això la celebració de l'Eucaristia es convertí en el cor de la seva vida i del seu treball pastoral; i, al mateix temps, la seva vivència de la pobresa va ser extraordinària i es va desprendre de tot a favor dels pobres. Amb amor de pare va procurar socorre'ls, alleujar els seus sofriments i les seves ferides, ajudar-los a superar les seves situacions i a menar una vida ordenada. El seu secret va ser tan senzill com donar-ho tot als altres i no conservar res per a ell mateix.

És ben cert que l'Església no té solucions tècniques, ni fórmules màgiques, ni pretén intervenir en la política dels estats, però sí que té l'obligació d'anunciar l'Evangelí, que ens crida a viure en fraternitat, i l'obligació de posar-lo en pràctica amb la vida i el testimoni, i de sacsejar les consciències perquè es posi remei a la situació dels que no disposen del necessari per a viure. La celebració d'aquesta jornada enguany esdevé una ocasió propícia.

ENTREVISTA

Humanisme cristià

JOAN-ANDREU ROCHA SCARPETTA

«Les societats contemporànies van perdent la seva dimensió humanista, comunitària i pluralista, per convertir-se en societats més materialistes, individualistes i homogènies. La centralitat de la persona humana es va desdibuixant i pren més importància l'estatus i l'accés al poder». El degà de la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés (URL), Joan-Andreu Rocha, defensa que la forma de pal·liar aquesta situació passa «pel retorn a l'atenció a la persona, amb les seves limitacions i vulnerabilitats».

Com ens pot ajudar l'humanisme cristià?

L'humanisme cristià insisteix en el fet que les capacitats humanes s'han d'orientar vers el servei del bé comú, promovent una societat participativa i comunional, on l'atenció i l'ajut als col·lectius més vulnerables fa que suri el bo i millor de la condició humana i la dimensió més social i transformadora de la fe cristiana.

És optimista respecte la fe cristiana?

Crec que la força de la fe cristiana rau en la seva capacitat renovadora, i el seu destí dins les societats actuals depèn del seu testimoniatge transformador. Aquesta transformació significa implicar-se en el servei als més vulnerables, educar en la responsabilitat i el compromís comunitari, implementar una vida econòmica al servei de l'ésser humà, salvaguardar el medi ambient, promoure la pau, la justícia, el desenvolupament sostenible...

Què aporteu a l'alumne de la vostra Facultat com a valor afegit?

Ens centrem en formar persones que volen canviar la societat i el món, mitjançant l'atenció als més vulnerables i en risc d'exclusió. El nostre valor afegit rau en una educació personalitzada que desenvolupa les competències necessàries per centrar-se en l'apoderament d'allò que és essencial de cada individu, més enllà de la seva condició social o física.

Òscar Bardají i Martín

A només 2 metres

Dona la mà i implica't!

La situació que ens toca viure ha qüestionat moltes certeses i ha sacsejat el món. Ens ha unit en la vulnerabilitat, en el dolor de la pèrdua, en la malaltia i en la por. Però també en la solidaritat, en la generositat, en la valoració i l'agraïment envers els altres. I Càritas és testimoni excepcional d'aquest moviment.

Hem vist el món des del balcó. Hem canviat el món des de la finestra, fent despertar esperances, regalant somriures i oferint-nos per cuidar-nos. Quan menys podíem tocar-nos, més hem estès les nostres mans, unes mans que han sabut acaronar sense fregar, cuidar sense tocar, estimar sense abraçar.

Acostumem a donar per fet que tot el que rebem i tenim ens ho mereixem, sigui pels diners que tenim, per

la feina o, simplement, perquè creiem que hi tenim dret. Aquesta crisi ens ha ofert l'oportunitat de canviar aquesta percepció. Ens ha fet ser conscients que tot allò de què gaudim i que millora la nostra qualitat de vida és gràcies al fet que som persones interconnectades i interdependents en una relació en què cadascú aporta al conjunt de la societat un valor en si mateix. El treball de tots, cadascú des del nostre lloc com a veí, com a voluntari, com a personal sanitari, com a forner, com a repartidor ens uneix en un teixit de recursos que millora la vida de tothom. Cada gest, cada mà estesa, és un pas que fa comunitat.

GRÀCIES per ajudar-nos a ajudar!

Càritas Diocesana de Terrassa

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Los gestos de los santos

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Desde hace cuatro años, el Papa nos convoca anualmente a la «Jornada Mundial de los Pobres». Son muchos los gestos de cercanía del Santo Padre hacia los más pobres y excluidos de entre nosotros.

Su mensaje nos ayuda a descubrir que cada día, a nuestro alrededor, se tienden muchas manos a los pobres. Son manos de las que nadie habla. En la atención a los más necesitados hemos de ver las pobreza que surgen en nuestro entorno y también «vislumbrar la bondad de los santos de la puerta de al lado, de aquellos que viven cerca de nosotros y son un reflejo de la presencia de Dios».

Están presentes «la maldad y la violencia, el abuso y la corrupción, pero —a su lado, dice el Papa— la vida está entretejida de actos de respeto

y generosidad que no sólo compensan el mal, sino que nos empujan a ir más allá y a estar llenos de esperanza».

En la reciente encíclica *Fratelli tutti* (*Hermanos todos*) volvemos a descubrir estos gestos de los santos. ¡Hay lugar para la esperanza!

Ante el engaño del «todo está mal», «nadie puede arreglarlo», «¿qué puedo hacer yo?», «cada día se nos ofrece una nueva oportunidad, una etapa nueva. Hoy estamos ante la gran oportunidad de manifestar nuestra esencia fraterna, de ser otros buenos samaritanos» (Ft 75,77).

Pidamos a María ser como san Francisco de Asís, sembradores de paz y caminar «cerca de los pobres, de los abandonados, de los enfermos, de los descartados, de los últimos» (Ft 2).

Lectures de la missa diària i santoral

16. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

[Ap 1,1-4;2,1-5a / SI 1 / Lc 18,35-43]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta. Sant Edmon, bisbe. Sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. □ Dimarts [Ap 3,1-6.14-22 / SI 14 / Lc 19,1-10].

Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts. Sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germanes mrs. a Còrdova (303).

18. ■ Dimecres (□ Barcelona)

[Ap 4,1-11 / SI 150 / Lc 19,11-28]. Dedicació de la Catedral. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.; santa Rosa Filipina, primera missionera del Sagrat Cor.

19. ■ Dijous [Ap 5,1-10 / SI 149 / Lc 19,41-44].

Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. V aC).

20. ■ Divendres [Ap 10,8-11 / SI 118 / Lc 19,45-48].

Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ Dissabte [Ap 11,4-12 / SI 143 / Lc 20,27-40].

Presentació de santa Maria, vg., al temple. Sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. □ † Diumenge vinent, Jesucrist, Rei de tot el Món (lit. hores: 2a setm.)

[Ez 34,11-12.15-17 / SI 22 / 1Co 15,20-26.28 / Mt 25,31-46]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes). Sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

DIUMENGE XXXIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre dels Proverbis

(Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents. L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

Salm responsorial (127)R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

Feliç tu, fidel del Senyor, / que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort. R.

La teva esposa fruitarà com una parra / dins la intimitat de casa teva; / veuràs els fills com plançons d'olivera / al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor / seran beneïts. / Que el Senyor et beneïxi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 25,14-30)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava fora del país, cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo.

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'havia confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'havia confiat dos milions i n'he guanyat dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havia sembrat i aplegar on no havia escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un administrador dolent i gandul. ¿Tu sabies que vull collir on no havia sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs, havies de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no en tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents».

Lectura del libro de los Proverbios

(Prov 31,10-13.19-20.30-31)

Una mujer fuerte, ¿quién la hallará? Supera en valor a las perlas. Su marido se fía de ella, pues no le faltan riquezas. Le trae ganancias, no pérdidas, todos los días de su vida. Busca la lana y lino y los trabaja con la destreza de sus manos. Aplica sus manos al huso, con sus dedos sostiene la rueca. Abre sus manos al necesitado y tiende sus brazos al pobre. Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura, la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en público.

Salmo responsorial (127)R. *Dichosos los que temen al Señor.*

Dichoso el que teme al Señor / y sigue sus caminos. / Comerás del fruto de tu trabajo, / serás dichoso, te irá bien. R.

Tu mujer, como parra fecunda, / en medio de tu casa; / tus hijos, como renuevos de olivo, / alrededor de tu mesa. R.

Ésta es la bendición del hombre / que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión, / que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Te 5,1-6)

En lo referente al tiempo y a las circunstancias, hermanos, no necesitáis que os escriba, pues vosotros sabéis perfectamente que el Día del Señor llegará como un ladrón en la noche. Cuando estén diciendo: «Paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, de forma que ese día os sorprenda como un ladrón; porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no somos de la noche ni de las tinieblas. Así, pues, no nos entreguemos al sueño como los demás, sino estemos en vela y vivamos sobriamente.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,14-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus siervos y los dejó al cargo de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos, a otro dos, a otro uno, a cada cual según su capacidad; luego se marchó.

El que recibió cinco talentos fue enseguida a negociar con ellos y ganó otros cinco. El que recibió dos hizo lo mismo y ganó otros dos. En cambio, el que recibió uno fue a hacer un hoyo en la tierra y escondió el dinero de su señor.

Al cabo de mucho tiempo viene el señor de aquellos siervos y se pone a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: «Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco». Su señor le dijo: «Bien, siervo bueno y fiel; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor».

Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: «Señor, dos talentos me dejaste; mira, he ganado otros dos». Su señor le dijo: «¡Bien, siervo bueno y fiel!; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor».

Se acercó también el que había recibido un talento y dijo: «Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces, tuve miedo y fui a esconder tu talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo». El señor le respondió: «Eres un siervo negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que, al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dádselo al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobraré, pero al que no tiene, se le quitará hasta lo que tiene. Y a ese siervo inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes».

«Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

El text de la carta de sant Pau als cristians de Tessalònica ens recorda que ja ens trobem al final de l'any cristià. Aquestes dues setmanes que queden i la de l'inici d'Advent ens mouen a ser conscients que la vida humana té un final i que, tard o d'hora, haurérem de donar comptes a Déu del que hem fet amb ella.

La primera lectura d'avui enalteix la dona diligent, l'esposa de gran valor sobre la qual reposa el benestar de tota la seva família. No és en la bellesa sinó en la diligència i en la pietat on es fonamenten els mèrits de la dona. A l'Evangelí, Jesús també exalta la diligència dels dos servents, que saben administrar la hisenda que els ha estat confiada i obtenen el doble de benefici: el cent per cent de la inversió. En contraposició del servent que, per un excés de prudència, es conforma només a conservar el que ja té sense arriscar-se a més.

Jesús proposa aquesta paràbola del servent irresponsable per advertir-nos contra la desídia en la preparació personal davant l'arribada del Fill de l'home; i vol assenyalar-nos la necessitat de produir el rèdit que Déu espera de la nostra vida.

A la paràbola, el ric propietari reparteix de manera desigual els seus béns entre els seus servents de confiança, perquè els gestionin correctament i produeixin un rèdit adequat. Dos d'ells aconsegueixen multiplicar els béns del seu senyor, mentre que el tercer, per por, o per excessiva prudència, els ha deixat dormits, sense produir cap benefici.

Aquest últim servidor mereix la reprovació del seu exigent senyor, ja que no ha sabut incrementar el que se li havia confiat. I és que Déu no es conforma que conservem el que ja tenim, sinó que desitja que creixi i s'incrementi. Déu és exigent amb la missió que ens té confiada.

El final de la paràbola ens pot sorprendre, ja que el ric propietari ordena afegir el talent del qui no ha produït res al qui ja en tenia deu. Ell ha estat eficaç en la missió encomanada, i per això rep més talents amb els quals seguir negociant.

L'esment final que fa Jesús de les tenebres, amb els plors i el cruixir de dents, ens posa en actitud de judici final i definitiu. I és que la nostra actitud i el nostre comportament en aquesta vida determinen el nostre destí en l'altra.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 15, a les 12 h. Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè a Badia del Vallès.

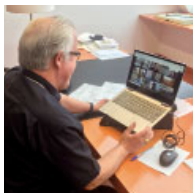
Del dilluns 16 al divendres 20. Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Dissabte dia 21, a les 11 h. Assisteix a la presa de possessió de Mons. Carlos Escribano com a Arquebisbe de Saragossa.

Diumenge 22, a les 17 h. Assisteix a l'ordenació episcopal de Mons. Javier Vilanova, Bisbe auxiliar de Barcelona, a la Basílica de la Sagrada Família.

Nota: Aquesta agenda es pot veure alterada per les mesures referents a la pandèmia del coronavirus.

Notícies

Reunió amb els arxiprestes de la diòcesi. El dimecres 28 d'octubre, el Sr. Bisbe presidí la reunió telemàtica amb

els arxiprestes de la diòcesi. Es va fer un seguiment de la situació de cada parròquia i arxiprestat i de les mesures amb motiu de la Covid-19. També es va reflexionar sobre l'aplicació de les accions del Pla Pastoral per a aquest i es presentà el material de formació per a les reunions de preveres, diaques i laics durant aquest curs.

Reunió de la Delegació d'Apostolat Seglar. El dijous 29 d'octubre, a les 20 h, va tenir lloc de manera telemàtica la reunió dels responsables dels moviments presents a la diòcesi per informar del calendari de curs i els projectes previstos, enmig de la situació de pandèmia.

En la pau de Crist

Mn. Víctor Manuel Fuentes Tarancón. Prevere de la diòcesi de Terrassa, morí el 4 de novembre a Sabadell, als 83 anys d'edat i 60 de vida sacerdotal. Va ser vicari de Santa Perpètua de Mogoda (1961-1966), Rector de les parròquies de Bigues (1967-1974), la Garriga (1974-1991), i Sant Vicenç de Sabadell (1991-2012), així com també del Santuari de

la Mare de Déu de la Salut (2012-2015) i Vicari episcopal (2010-2015). Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidí les exèquies celebrades a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell el dia 6 de novembre.

Mn. Joan Benito Tolsau. Prevere de l'Arquebisbat de Barcelona. Canonge. Morí a Barcelona el 4 de novembre als 91 anys d'edat. Va ser el fundador de la parròquia de Sant Roc al barri de Can Puiggener de Sabadell (1961-1976).

Agenda

Cadena de Pregària per les Vocacions. Dintre de la Cadena de Pregària per les Vocacions, a la diòcesi de Terrassa li correspon el divendres dia 20 de novembre. El lema d'enguany és: «El coratge d'un sí. Un sí de Déu per nosaltres, un sí de nosaltres per Déu». Es tracta de dedicar una hora a pregar per les vocacions de preveres, diaques i persones de vida consagrada. Es pot comunicar quina hora s'hi destina a:

sedbuenossipodeis@gmail.com. Info: www.cadenadepregaria.cat

Breu

El beat Joan Roig Diggie. El dissabte dia 7 de novembre, a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, va ser proclamat beat el jove màrtir Joan Roig Diggie (1917-1936).

A l'inici de la celebració de l'Eucaristia, el Cardenal Joan Josep Omella, Arquebisbe de Barcelona, va llegir el decret amb el que el Sant Pare Francesc declara el grau de beat.

Joan Roig Diggie formava part de la Federació de Joves Cristians de Catalunya al Masnou. El seu director espiritual era Mn. Pere Llumà, un dels consiliaris de la Federació. Gràcies a les formes consagrades que Mn. Llumà li va facilitar, el beat pogué distribuir l'eucaristia a algunes cases del Masnou i va poder combregar ell mateix abans de ser detingut. S'acomiadà de la seva mare, d'origen anglès, dient-li somrient: «God is with me!» («Déu és amb mi»).

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Oración a Dios y solidaridad con los pobres

Celebramos hoy la IV Jornada Mundial de los Pobres, una iniciativa del papa Francisco en la que recuerda que la oración a Dios y la solidaridad con los pobres y los que sufren son inseparables. Este año, la celebración tiene lugar en medio de la pandemia que llegó de repente, nos cogió desprevenidos y nos ha sumido en la desorientación y la impotencia. No estábamos acostumbrados a soportar tantas restricciones a nuestras libertades individuales y colectivas. Hemos sufrido en nuestras propias familias y ámbitos más cercanos la pérdida de vidas humanas y de innumerables lugares de trabajo, la limitación del trato habitual y, en muchos momentos, hemos llegado incluso a sentir el miedo.

La pandemia nos ha hecho experimentar la fragilidad de la condición humana, la vulnerabilidad más evidente, algo a lo que no es-

tábamos acostumbrados. Si somos capaces de aprender alguna lección, quizá la principal será la conciencia de la interdependencia, de que nos necesitamos unos a otros, y de que tenemos que superar las tendencias a la autosuficiencia y a al individualismo, más aún, que estamos llamados a formar una familia, la familia humana, la familia de los hijos de Dios. Y en una familia no es lógico que unos hermanos naden en la abundancia mientras otros pasan necesidad.

Todos somos pobres de una u otra manera, todos padecemos carencias de algún tipo y atravesamos por dificultades y sufrimientos a lo largo de la vida. Precisamente, la experiencia personal del sufrimiento puede ser el elemento que facilite la empatía, que ayude a ponerse en el lugar del otro, del pobre, del que sufre; la vivencia del dolor puede ser el camino para un despertar de

sí mismo y fijar la mirada en los demás y vivir la bienaventuranza de la compasión, de los que lloran, que a su vez recibirán también el consuelo (cf. Mt 5,4). Felices los que son capaces de salir al encuentro de los demás, conmoverse por su dolor y unirse a ellos.

En nuestro mundo, tan contagiado por el individualismo, es necesario que vivamos la responsabilidad de unos sobre los otros. La pregunta de Dios a Caín: «¿Dónde está Abel, tu hermano?», es la misma pregunta que ha de resonar en nuestra conciencia. Caín responde con una evasiva: «No sé, ¿soy yo el guardián de mi hermano?» (Gn 4,9). Entre nosotros no ha de ser así, porque la realidad es que somos guardianes todos, los unos de los otros; y no sólo de una forma genérica, sino que somos interdependientes, como granos de trigo llamados a formar un mismo pan, como hermanos que forman una familia.

La oración a Dios y la solidaridad con los pobres y los que sufren son inseparables. Así nos lo han enseñado a lo largo de la historia desde san Juan Crisóstomo a santa Teresa de Calcuta, pasando por san Juan María Vianney, el santo cura de Ars, que era un hombre de mucha oración, de una oración eminentemente eucarística, y por eso la celebración de la Eucaristía se convertirá en el corazón de su vida y de su trabajo pastoral; y, a la vez, su vivencia de la pobreza fue extraordinaria, y se despojó de todo a favor de los pobres. Procuró con amor de padre socorrerlos, aliviar sus sufrimientos y sus heridas, ayudarles a superar sus situaciones y a llevar una vida ordenada. Su secreto fue tan sencillo como darlo todo a los demás y no conservar nada para sí.

Es verdad que la Iglesia no tiene soluciones técnicas, ni fórmulas mágicas, ni pretende inmiscuirse en la política de los estados, pero sí tiene la obligación de anunciar el Evangelio, que nos llama a vivir en fraternidad, y la obligación de ponerlo en práctica con la vida y el testimonio, y de sacudir las conciencias para que se ponga remedio a la situación de todos aquellos que no disponen de lo necesario para vivir. La celebración de esta jornada es una ocasión propicia un año más.